

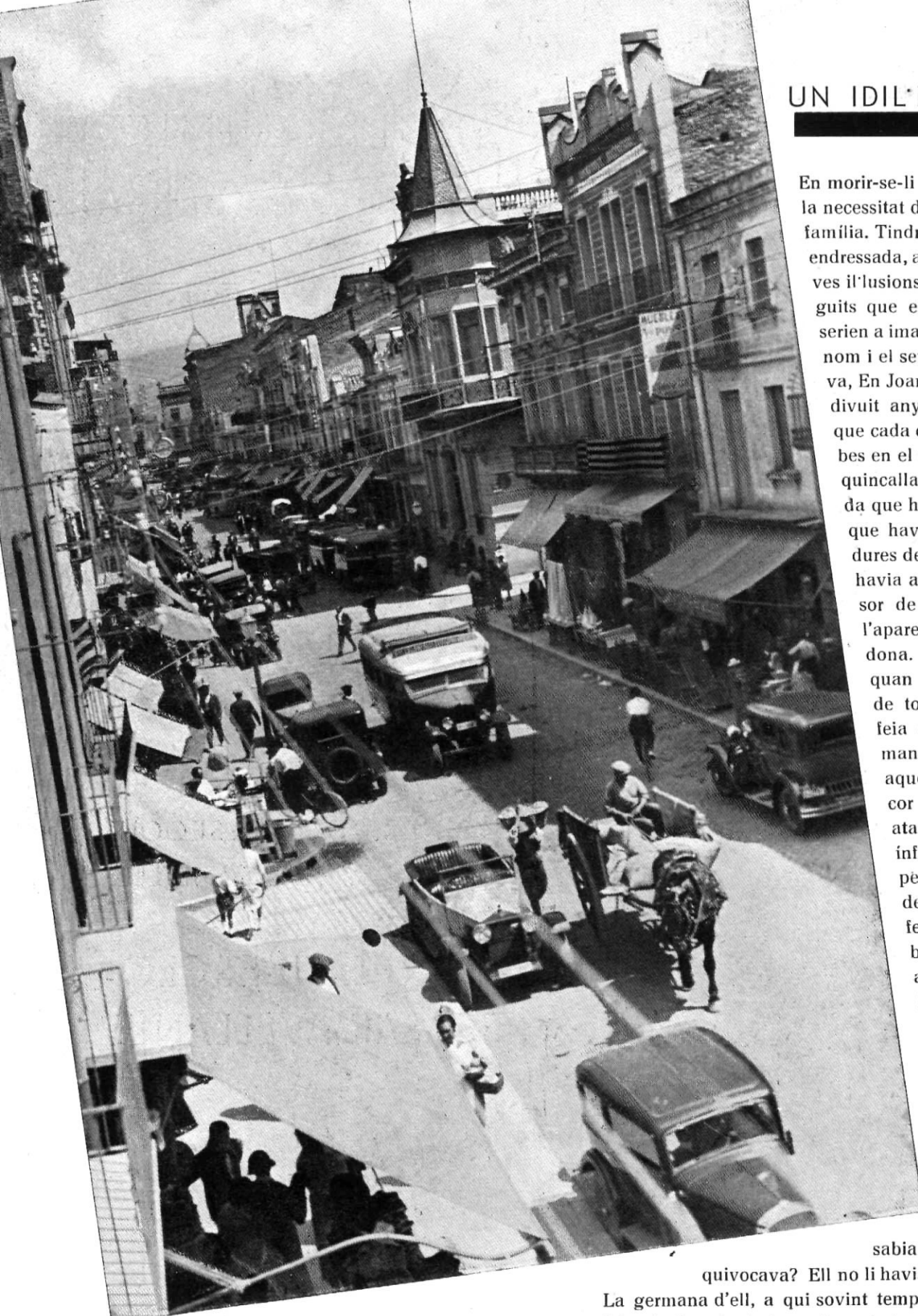
UN IDIL·LI EN EL MERCAT

En morir-se-li el seu pare, En Joan Gralla senti la necessitat de casar-se. Crearia una llar i una família. Tindria una doneta, tota amorosa i endressada, a la qual faria confidenciant de les seves il·lusions i a la que podria dir-li els neguits que el turmentaven. Tindria fills, que serien a imatge seva; que perpetuarien el seu nom i el seu esperit... ● Per a companya seva, En Joan Gralla cercà una jove de divuit anys, intel·ligent i impressionable, que cada dijous feia la seva parada de robes en el mercat, prop de la seva parada de quincallaire. Allí, prop mateix de la Porxada que havia presidit la seva naixença i que havia suportat les seves entremaliadures de vailet, aquella noieta ingènua li havia anat descobrint el seu cor i el tresor de voluntat que s'abscondia sota l'aparença del seu cos fràgil de nina i de dona. I el matí lluminós d'un dijous, quan el mercat tot just s'iniciava, quan de tots els camins i caminets la gent feia cap a la Vila, que es deixondia mandrosament d'aquella nit de repòs, aquella noia, que sentia batre el seu cor de joia cada vegada que ell se li atansava per a contar-li les petites infimes coses dels vilatans, va oír per primera vegada la dolça cançó de l'amor, que de temps i temps la feia viure en les delícies de la més bella de les il·lusions. ● — Després, abans de plegar, he de parlar-te— li havia dit ell, mentre l'ajudava a muntar la seva petita parada. I tota ella havia tremolat, de goig i de temença, de joia i de neguit. ● Quin matí més llarg, i quina angúnia! Cada minut que passava es sentia novament temptada per a deixar els maleïts compradors a la seva parada i anar-li a dir que ja ho

sabia el que volia dir-li. Però, i si s'e-

quivocava? Ell no li havia pas dit de què li havia de parlar.

La germana d'ell, a qui sovint temptava a preguntes, mai tampoc no li havia descobert el secret que la tenia consirosa. Però ell no li podia parlar més que d'aquell amor que la santificava i il·luminava amb les més belles resplendors. ●●● Tot el matí, mentre les dones mercadejaven i regatejaven i li feien bromes, totes estranyades del seu posat d'encantament, ella no oïa més que aquelles paraules que li havia dit el seu enamorat, ni veia ningú més sinó ell; aquell jove que sabia fer versos i era diferent de tots; que tenia un front ample i uns ulls de somniador, i que s'assemblava als herois dels llibres que ella havia llegit. ● — Però, què et passa, filla meva? — li deia una àvia, una bona dona, tota pagesassa, parroquiana de cada dijous. ● Aleshores ella sentia com si la despertessin d'un somni agradós, i, si hagués gosat, hauria respost que la deixessin en aquella mena d'èxtasi que ningú no podria comprendre que era el seu benestar. I en la seva imaginació, més desperta i més afinada que mai, passaven i repassaven tots els episodis que l'havien lligada al seu enamorat. Oh, aquelles poesies que de vegades li havia llegit, i que ella se les sabia de memòria!... I aquell sarau del Casino «de dalt»!... I aquella vegada que van fer la *Passió*, que ella hi feia de *Samaritana* i ell era aquell *Sant Joan* tan

Oxford Street? Rue de la Paix? 5th. Avenue? Williamstrasse?... No, no. El carrer de Clavé; el nostre carrer de Clavé; el mateix tros de la carretera que veiem en una de les estampes del 1890.

Clixé Guàrdia